

צדקה — לעניים, גמילות חסדים — בין לעניים
בין לעשירים.

צדקה — לחיים, גמילות חסדים — בין לחיים
בין למתים.

ואמר רבי אלעזר: כל העושה צדקה ומשפט
— כאילו מילא כל העולם כולו חסד. שנאמר
[תהלים לג] "אוהב צדקה ומשפט — חסד
ה' מלאה הארץ".

שמא תאמר כל הבא לקפוץ ליתן צדקה
קופץ וזוכה ליתן לעניים הגונים?

תלמוד לומר [תהלים לו] "מה יקר חסדך
אלהים".

יכול אף ירא שמים כן, שגם הוא אינו זוכה
ליתן צדקה לעניים הגונים?

תלמוד לומר [תהלים קג] "וחסד ה' מעולם
ועד עולם על יראיו".

אמר רבי הונא בר פפא: כל אדם שיש עליו
חן — בידוע שהוא ירא שמים.

שנאמר "חסד ה' מעולם ועד עולם על
יראיו".

ואמר רבי אלעזר: מאי דכתיב [משלי לא]
"פיה פתחה בחכמה ותורת חסד על לשונה".

וכי יש תורה של חסד, ויש תורה שאינה של
חסד?

אלא: תורה לשמה — זו היא תורה של חסד.

שלא לשמה — זו היא תורה שאינה של חסד.

איכא דאמרי:

הלומד תורה כדי ללמדה — זו היא תורה של
חסד,

שלא ללמדה — זו היא תורה שאינה של חסד.

שנינו במשנה: כמעשהו של ניסוך המים
בחול כך מעשהו בשבת. אלא שהיה ממלא
בערב שבת חבית של זהב שאינה מקודשת.

והוינן בה: ואמאי ממלא בחבית שאינה
מקודשת?

נייתי, ימלא את המים בחבית מקודשת
מערב שבת, ויניחה שם עד לכוקר, ואז
ינסכו את המים מתוך החבית המקודשת!

והניחה הגמרא עתה שאין המים נפסלים
ב"לינה", למרות שהונחו בכלי שרת, ולמרות
שכל דבר המתקדש בקדושת כלי שרת נפסל
בלינה.

וטעמו של דבר, מחמת אחד מהטעמים
הבאים:

או משום שאין כלי שרת מקדש את מה
שהונח בו בקדושת הגוף אלא אם כן הוא
הונח בו על דעת לקדשו. ולכן, אם יניחו את
המים בכלי שרת בלא כונה לקדשם הם לא
יתקדשו, וממילא לא יפסלו בלינה.

או משום שאין כלי שרת מקדשים אלא אם
יש בדבר המתקדש את השיעור הראוי
לקידוש, ולא יותר.

וכאן היו ממלאים את החבית מים בשיעור
הגדול משלושה לוגין, שהוא שיעור המים
המתנסכים על גבי המזבח, ולכן לא קדשו
המים.

אמר תירץ זעירי: קסבר התנא של משנתנו

כי: